

DẤU LẠ CỦA KẺ TIN

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Trong hành trình Đức Tin, Chúa Giêsu đã hứa ban cho những ai thực sự tin vào Người những dấu lạ. Những dấu lạ ấy, thoát nhìn, có thể khiến người đời ngạc nhiên, thậm chí kinh ngạc. Nhưng để hiểu đúng, cần phải đọc và suy niệm Lời Chúa dưới ánh sáng thiêng liêng — như lời thánh Phao-lô đã nhắc nhở: chỉ trong ánh sáng của Thần Khí, con người mới có thể hiểu được những thực tại thuộc về Thiên Chúa.

Tin Mừng theo thánh Mác-cô ghi lại:

“Đây là những dấu lạ sẽ đi theo những ai có lòng tin: nhân danh Thầy, họ sẽ trừ được quỷ, sẽ nói được những tiếng mới lạ. Họ sẽ cầm được rắn, và dù có uống nhầm thuốc độc, thì cũng chẳng sao. Và nếu họ đặt tay trên những người bệnh, thì những người này sẽ được mạnh khỏe.”

Nếu chỉ dừng lại ở nghĩa bề mặt, người ta có thể hiểu đây là những biểu hiện mang tính thể lý hay phép lạ bên ngoài. Tuy nhiên, dưới ánh sáng thiêng liêng, những dấu lạ ấy chính là biểu hiện của một đời sống nội tâm được biến đổi sâu xa.

“Trừ quỷ” không chỉ là xua đuổi thế lực bên ngoài, mà trước hết là khả năng loại bỏ những ảnh hưởng và tấn công của bóng tối trong chính linh hồn mình. Đó là cuộc chiến âm thầm nhưng quyết liệt để bảo vệ ánh sáng nội tâm.

“Nói được những tiếng mới lạ” không phải là những ngôn ngữ xa lạ của thế gian, mà là ngôn ngữ của Tin Mừng — lời chân lý, sự thật và tình yêu. Đó là thứ ngôn ngữ mà thế gian có thể không hiểu, nhưng lại có sức đánh động và dẫn đưa con người đến ơn cứu độ.

“Cầm được rắn” là hình ảnh của quyền năng nội tâm: khả năng chế ngự, điều phục những thế lực bóng tối, không để mình bị lấn át. Khi ánh sáng trong linh hồn đủ mạnh, nó có thể chế phục mọi bóng tối.

“Uống nhầm thuốc độc mà không hề hấn” không nói về sự miễn nhiễm thể lý, mà là sự vững vàng trước những giáo lý sai lạc, những tư tưởng độc hại. Người sống trong ánh sáng Tin Mừng sẽ không dễ bị lung lay, bởi chân lý đã bén rễ sâu trong tâm hồn.

“Đặt tay trên người bệnh và họ được khỏi” chính là hành động trao ban: đem ánh sáng đến cho những tâm hồn đang ở trong bóng tối, đem nước Phúc Âm tưới mát những con tim khô cằn. Sự chữa lành ấy trước hết là chữa lành phần hồn — nơi mọi vết thương sâu kín nhất đang hiện diện.

Vậy, kẻ tin là ai?

Kẻ tin không phải là người có một niềm tin mơ hồ, nửa vờ — kiểu “có lẽ có Chúa” hay “tôi nghĩ có một Đấng nào đó”. Đức tin đích thực không phải là giả định, mà là xác tín.

Kẻ tin là người dám tuyên xưng cách rõ ràng: “Tôi tin chắc rằng Chúa Giêsu là Đấng Cứu Độ của tôi, Đấng đã chuộc tội cho tôi, và đang sống, đang hành động trong tôi.” Từ xác tín ấy, họ chọn sống theo Lời Người, gìn giữ và thực hành những gì đã được mặc khải trong Tin Mừng.

Kẻ tin là người để Lời Chúa trở thành kim chỉ nam cho mọi suy nghĩ, lời nói và hành động — như Thánh Vịnh đã viết: *“Lời Chúa là ngọn đèn soi cho con bước, là ánh sáng chỉ đường con đi.”*

Cuối cùng, dấu lạ lớn nhất không nằm ở những điều phi thường bên ngoài, mà ở chính sự biến đổi từ bên trong con người. Khi một tâm hồn từ bóng tối bước vào ánh sáng, khi một con người từ yếu đuối trở nên vững vàng trong chân lý — đó chính là dấu lạ đích thực.

Người tin thật không đi tìm dấu lạ.
Chính đời sống họ, khi được biến đổi bởi ánh sáng Tin Mừng, đã trở thành dấu lạ cho thế gian.

*“Có những dấu lạ không làm người ta ồn ào,
nhưng đủ làm một đời người đôi hướng.*

*Không phải là cầm rắn hay uống độc,
mà là giữ được ánh sáng khi bóng tối vây quanh.
Không phải nói những điều kỳ lạ,
mà là dám nói sự thật trong một thế gian quen né tránh.*

*Đức tin thật không phô diễn.
Đức tin thật biến đổi.*

*Và đôi khi, dấu lạ lớn nhất...
là một con người vẫn còn biết yêu, biết sáng, biết đứng vững*
—
giữa rất nhiều điều có thể làm họ gục ngã.”